

ΠΡΑΞΙΣ Α – ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΤΑΘΗΣ, καὶ ΦΟΛΑΣ ὁ φαμέγιός του

ΣΤΑΘΗΣ

Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω, γάϊδαρε, πῶς τοῦτα τὰ δειλά σου
δὲν μὲ φελοῦσι, κι' ἄφης τα, γῆ σπῶ τὰ καύκαλά σου!
Πᾶσα ὄντας ἦναι ἀρχιμενιὰ τέσσερης λίτραις παίρνεις,

180 καὶ φαίνεται μου ἀληθινὰ καὶ τὸ πετζί μου γδέρνεις·
καὶ δίδω σοῦ τα, καὶ μπορεῖς μὲ τὰ μισά, νὰ ζήσω,
νὰ ντύνεσαι καλότατα νὰ μ' ἀκλουθᾶς ποπίσω·
μὰ πάντα κακορροϊζικὸς εἶσαι καὶ ξεσκισμένος,
κ' εἶν' ἔτροπή νὰ μ' ἀκλουθᾶς σὰν εἶσαι καμωμένος!

185 Μὰ κατὰ πῶς μοῦ τό 'πασι, ἡμέρα δὲ σοῦ πέρνα
παρὰ νὰ πάγης δυὸ καὶ τρεῖς φοραῖς εἰς τὴν ταβέρνα,
σὰν νὰ μὴν εἶχες νὰ περνᾶς 'ς τὸ σπίτι τὸ δικό μου!
μὰ πάψε... γῆ ζυγόνω σε μιὰ ὥρα 'ς τὸ θεό μου.

ΦΟΛΑΣ

190 Τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθινὰ ποτέ, κ' ἡ γιαφεντιά σου
μὴ θὲ νὰ δίδης εὐκόλα 'ς τὰ ψώματα τ' αὐτιά σου,
'ς τὴν ἄλλη ἀπώρθη νὰ τὸ πῆ, πῶς ψεύει πέ του ποῦρι,
ξαπλόνωντας τὴν χέρα σου 'ς τὴν ἐδικὴν του μούρη.

ΣΤΑΘΗΣ

'Σ τὴν ἐδικὴ σου θενὰ πῆς· δὲν εἶναι ὡσὰν ἐσένα

όπου μού τὸ ἴπε, γαῖδαρε!...

ΦΟΛΑΣ

195 Δὲν εἶναι ὡσὰν ἐμένα,
γιατὶ εἶμαι ἐγὼ καλλίτερος, καὶ ὀμπρός, ἀφέντη, ῥώτα.

ΣΤΑΘΗΣ

Ναί, γιατ' ἦκανε ὁ κύρης σου τὰ ξύλινα καπότα.

ΦΟΛΑΣ

Μηδὲν τότε καταφρονᾶς, ἀφέντη, κ' ἦκαμέ σου
καὶ ἐσένα τέτοια φορεσά, κ' ἡ τέχνη του ἤρεσέ σου.

ΣΤΑΘΗΣ

Ναί, γιὰ τὸ κτῆμά μου θὰ πῆς.

ΦΟΛΑΣ

200 Ναίσκε, κ' ἐγὼ γιὰ κεῖνο
μιλῶ, μὰ τὴν ἀθιβολὴ δὲν θέλω νὰ μακρύνω·
καὶ ἄς ἔρθωμε ἴς τὰ πρῶτά μας· τραντάξης μέραις κάνεις
σωσταῖς τὸ μῆνα καὶ ὥρα μιὰ ποτέ σου δὲν τὴ χάνεις·
καὶ κάνω κότο, κατὰ πῶς ποθὲς τὰ ἴχω γραμμένα,
πῶς μού χρωστεῖς ἀληθινὰ τορνέσα ἀκόμη ἐμένα.
205 Ἐξῆς ἔχω μῆνες σπίτι σου σωστοῦς καὶ ἐφτὰ ἐβδομάδες
καὶ μέραις τραντατέσσερας...

ΣΤΑΘΗΣ

Σώπα ταῖς πελελάδαις,
δὲ σοῦ πιστεύβω ὅ,τι καὶ ἄμ πῆς... ἀνὲ καὶ δὲν κατέχης,
γράμματα, πῶς τὸ λοιπονὶς τοῦτο γραμμένο ἔχεις;

ΦΟΛΑΣ

210 Ἄ δὲ διαβάζω ἔς τὸ χαρτί, γράμματα κάνω πάλι
ποῦ νὰ τὰ συντηρᾷ κανεὶς νὰ ἔχη χαρὰ μεγάλη.

ΣΤΑΘΗΣ

Ἐ ἴντα χαρτί;

ΦΟΛΑΣ

Ἐ τὸν τοῖχό μας μὲ τὸ μαχαῖρι σέρνω
τὸ θέλω, καὶ κρατῶ τονε γιὰ σκέδα καὶ καδέρνο.

ΣΤΑΘΗΣ

Ὁ τοῖχος ἄσπρος πελελοῦ χαρτ᾽ εἶναι γιὰ νὰ γράφη.

ΦΟΛΑΣ

Ἐ τοῦτο συχινὰ μὲ κάρβουνο κ' ἢ γιαφεντιά σου βάφει.

ΣΤΑΘΗΣ

215 Σώπα, καὶ πήγαινε γοργὸ νὰ βρῆς τὸν Ἑρμογένη
τὸ δάσκαλο καὶ ἀφέντη σου, τοῦ πέ τον ν' ἀνημένη
γιὰ κεῖνο ὅπου ἐμιλήσαμε, Φόλα, γιατί θὰ κάμω
μὲ τὸν τετόρε σήμερο τζῆ Φαίτρας μου τὸ γάμο.

Κωνσταντῖνος Ν. Σάθας επιμ., *Ὁ Στάθης, κρητικὴ κωμωδία, νυν πρῶτον εκδιδομένη εκ χειρογράφου της Μαρκιανῆς Βιβλιοθήκης υπό Κ. Ν. Σάθα*, Τύποις Φοίνικος, Βενετία 1878.